

Relatiebeheer

Het Instrument in het jaar 1972 was een rustige geanimeerde beurs. De R.A.I hal van Amsterdam was toen nog klein, overzichtelijk en gezellig.

Ons bedrijf Varel had voor de tweede keer sinds haar zevenjarig bestaan een stand op deze pretentieuze tentoonstelling van Meet en Regeltechniek. Nederland stond aan de vooravond van de industriële automatisering en had voor deze tak van sport nog geen eigen sector met vakbladen, vakbeurzen laat staan vakbonden en zomeer.

Ons bedrijfje ontwierp -en fabriceerde elektronische besturingen voor de professionele markt en was een vreemde vis in de bijt. Er bestond wel een branche Elektrotechniek maar het begrip elektronica was nog nieuw. Het is het tijdperk van pioniers. Alleen Philips was algemeen bekend en domineerde in Nederland. Toepassingen voor de halfgeleider, buiten de inmiddels bekende radiotechniek, moesten nog bedacht worden.

Mijn broer was enige jaren geleden ons komen versterken als eerste commerciële man in de buitendienst. Zo kon ik zelf het inmiddels 30 man kleine bedrijf, vol gepassioneerde en eigenwijze technuten, beter van binnenuit bestieren.

Dat er twee heren Bausch bestonden was voor ons geen probleem. Uit ervaring wisten wij dat elke uitleg over, wie is wie, onnodig veel tijd vergde en weinig toevoegde.

Ergo, het zou tot nieuwe misverstanden leiden.

Kortom wij waren gewend als een twee-eenheid op te treden en zo gesprekken te voeren dat er geen overbodige stagnatie plaats vond. Het vinden van een passende klant, die ook nog betaalde, was al een kunst op zich. Jan was dag en nacht in Nederland onderweg om ons elektronische geloof te verkondigen.

Omdat ons spinn-off bedrijf Varel Print Service, de fabriek van gedrukte bedradingen, werd afgesplitst was een nieuwe specialisatie, Inbraakbeveiliging, gevonden.

Het werd tevens de nieuwe doelstelling -en taak van mijn broer. Het bedrijf Varel Alarm dat daaruit groeide is anno 2008 nog steeds onder de gelijke naam in België en als Initial Varel in Nederland bekend. De fabriek is ondergegaan in General Electric Security Systems.

De consequentie was dat Varel, de apparatenfabriek inclusief de acquisitie, terug onder mijn hoede kwam.

Door onze Printed Circuits producten waren wij met geheel elektronica minnend Nederland in contact gekomen. Te gekke, gepassioneerde uitvinders, startende bedrijfjes, avonturiers, dappere koplopers van machinefabrieken die hun nek durfden uit te steken, noem maar op, zij klopten aan onze poort.

Het koste mij een zee van tijd.

Door onze succesformule, de 24 uur Print Service, waren alle universiteiten klant. Zeer tegen hun zin moesten deze instituten via Het Rijks Inkoop Bureau inkopen. Dit befaamde R.I.B, kocht alles in voor de Overheid, van paperclip tot vliegtuig.

Tijdens deze tentoonstelling moesten onnodige misverstanden van persoonsverwisseling voorkomen worden. Daarom werd de secretaresse van mijn broer aan de standbemanning toegevoegd. Deze charmante Limburgse kende de klanten en wist snel te schakelen. Samen met de bedrijfsleider van Varel Print Service en haar hulp dacht ik het karwei te klaren. Tot deze bewuste Vrijdag middag was alles zonder kleerscheuren verlopen.

Tegen het einde van de beursdag word ik enthousiast begroet door een keurige heer, strak in het pak, hoewel met een opvallende verwarde zwarte baard.

'Dat is de heer Pietersen van het R.I.B', fluistert Anita mij toe. Het had veel tijd en moeite gekost alvorens Varel als goedgekeurde leverancier op de lijst van deze gestaag uitdijende organisatie stond. Jan was hier kind aan huis om conflicten te sussen want door de overvloed aan bureaucratie ging het 24 uur effect verloren!

Oppassen, die keurige heer kent mijn broer maar al te goed! Dit flits door mijn hoofd terwijl ik hem de hand schud en uitnodig voor een drankje.

'Graag Bausch', zegt de Heer P. verrassend amicaal.

'Alles heb ik al gezien, er is weinig nieuws, het is genoeg voor vandaag'. Het was tevens een duidelijk signaal om die avond gezamenlijk een vorkje te prikken. Zo ging het toen en zo en gaat het nog steeds in de wereld van relatiebeheer.

Daarom verzoek ik mijn assistente een goed restaurant te reserveren en zich op te maken voor een gezellige avond.

'Ga maar alvast, dan hou ik de heer P intussen onder de pekel. Wij treffen elkaar om acht uur.'

Met de bedrijfsleider bespreken wij de langlopende procedures voor kleine spoed opdrachten, filosoferen over een andere

aanpak en nippen intussen beleefd het ene na het andere glas leeg. Sherry was de mode drank van die tijd.
Na wat flessen geleedigd te hebben nodig ik onze belangrijke gast voor het diner uit.
'Graag meneer Bausch, dan kan ik de file ontlopen en dan terug naar den Haag', hikt het hoofd van sectie elektronica beschaafd achter zijn hand'.

Wij treffen mijn assistente in het restaurant.
Prachtig, oogverblindend mooi ziet ze eruit.
Lang blond haar omlijst haar jeugdig gelaat en de lange paarse avondjurk is met een gewaagd décolleté geen standaard Limburgs voorkomen. Vanuit mijn ooghoeken zie ik de goedkeuring van onze topambtenaar.
Het diner verloopt allemachtig gezellig en de wijn vloeit rijkelijk. Onze gast heeft het hoogste woord en vertelt hoe hij, als stuurman werkzaam was op de grote vaart. Op aandringen van zijn vrouw moest hij een baan aan de wal zoeken. Omdat elektronica hip begon te worden, hebben ze mij als een soort regelaar bij het Rijk aangenomen.
'Weet je. Een ambtenaar ben ik niet, zo voel ik me niet. Eenmaal zeeman altijd zeeman,'lacht hij en trekt prompt zijn donkere colbertjas uit.
'Alsjeblief, noem me Arie of gewoon kapitein'.
Omdat hij de leiding heeft genomen volgen wij zijn voorbeeld. Er wordt een toast uitgebracht op Hollands Glorie en speciaal op die van Anita. Onze kapitein had kennelijk een déjà-vue gevoel en was aan het passagieren in een vreemde haven.
Hij kon het flirten niet laten.
Dit haantjes gedrag was voor mij aanleiding hem met zijn zeemansbestaan te prikkelen. Tjonge, er volgde een stortvloed van de meest stoutmoedige verhalen.
Dat zou je niet achter een ambtenaar verwachten!
'Arie', lach ik na weer een morsige toast, lichtelijk geïrriteerd.
'Geklets, dit is alles Haagse bluf.
Volgens mij ben je nog nooit op zee geweest'
Met een ruk staat de kapitein overeind en stoot twee glazen om. Het gesprek val stil.
'Bemannings, stuurman, bootsman en lichtmatroos', zo sprak hij ons inmiddels aan, 'pas op voor insubordinatie.
Stuurman, hou gedeisd want anders draai je het cachot in!

Muiterij sta ik niet op mijn schip toe.
Wat mij betreft schepen wij vanavond nog in. Mijn schip ligt hier in de haven van Amsterdam en is klaar voor het vertrek.'
Verbaasd kijk ik hem aan en zonder verder na te denken, roep ik 'Aju, kapitein, dat doen wij, een taxi is onderweg'.
Achteraf kan ik nog steeds begrijpen hoe snel het nu volgende scenario zich ontwikkelde. Het geschiedde gewoon.

Buiten was het behoorlijk fris, logisch voor de tijd van het jaar, medio Oktober. Mist besloeg de ruiten van de taxi.
Mijn jasje bedekte de blote schouders van Anita.
De chauffeur bracht ons op aanwijzing van de kapitein naar de ingang van een jachthaven ergens in het Amsterdamse bos. Onverstoorbaar incasseerde hij zijn fooi.
Het moet voor hem toch een vreemde vertoning geweest zijn. Een hoogblonde meisje in het lang, drie jonge mannen deftig in het pak, een niet alledaagse bestemming in de polder en dat tegen middernacht.
Het is een tijd dat in Amsterdam van alles gebeurde en alles kon er, denk ik dit nu opschrijvende.
Enfin, een klein deurtje, verscholen onder een wilgenbos is open. Als dieven in de nacht sluipen wij achter de kapitein de jachthaven in. Jachtjes liggen te schommelen in de wind. Getingel van slordig opgebonden stagen, geklots van water en opvliegende kwakende eenden die in hun nachtlevens zijn gestoord.
Onze kapitein is hier duidelijk thuis.
Resoluut loopt hij langs de steigers naar een vlonder met een klein oud Hollands zeiljacht.
Na wat gerommeld te hebben met het slot klinkt zijn commando. 'Aanmonsteren, wij vertrekken'.
'Kalm aan mensen', fluister ik onder de indruk van de gebeurtenissen. 'Wees niet bang want ik ben ervaren als zeiler. Doe wat ik zeg want het is duidelijk dat de kapitein in de lorum is. Denk eraan, er wordt niet meer gedronken en hoe dan ook. Blijf kalm!
De Johnson buitenboordmotor begint na wat gezwoeg van de Kapitein in de stilte te ronken.
'Losmaken', brult hij en als in een roes varen wij langzaam de duisternis in.

Arie begint een rauw lied over de hoeren van Curaçao te zingen en haalt onder een zitbank een onaangebroken fles Bokma tevoorschijn. 'Een oorlam op een behouden vaart,' roept hij en zet de fles aan zijn keel. Om de beurt doen wij alsof en morsen de jenever via onze kleren op het dek.

Aan de geluidsverandering van het water en de opkomende wind te merken is inmiddels open water bereikt. De mist is opgetrokken maar noch steeds heb ik er geen nota van waar wij ons bevinden. De lichten van Amsterdam zijn door hoge bomen nog afgeschermd.

In de verte hoor ik zwaar motor geronk van ongetwijfeld een behoorlijk schip. Een angstig gevoel overvalt mij.

Dit geluid ken ik vanuit situaties tijdens mistbanken op de Noordzee. Dan was er ook niets te zienen alleen naderende zeeschepen waren te horen.

Plotseling doorklieft een zoeklicht de lucht.

Een lichtkegel vangt ons scheepje.

Drie maal gaat, door merg en been, een scheepshoorn.

Door een luidspreker horen wij. 'Verdomde klootzakken, wat doen jullie zonder licht op het water, dit is officieel vaarwater.

Zijn jullie gek geworden `.

Arie, onze kapitein staat stram aan het roer en brult terug.

'Waar bemoei je mee', en al schreeuwende wordt hij steeds bozer. 'Aanvallen, enteren zullen wij je,' schreeuwt hij en stuurt recht op het felle licht af.

Dat is ramkoers besef ik. De schuit komt angstig dichterbij.

Nu grijp ik in, pak de helmstok en draai een slag van 180 graden.

Het grote schip passeert ons rakelings.

Iets later zie ik de rode en groene boord lichten van een kustvaarder in het donker verdwijnen. Door de enorme zwaai was onze dappere kapitein tegen het want gevallen.

Groggy lag hij op de vloer.

Het was weer stil, de buitenboordmotor ronkte vredig.

Kalm, met trillende benen, stuurde ik het vaartuig richting wal.

'Varelianen', roep ik.

'Alles is onder controle, wij varen terug.

Leg Arie in het kombuis want hij ligt vervelend in de weg.'

Hoewel het motortje vredig pruttelde was de vaart uit ons vaartuig. Gas geven hielp niet en resulteerde slechts in meer motor geraas. Wij dobberden onder de intussen zichtbare maan op het zwarte water. De wal kwam geen steek dichterbij.

'Geen probleem', roep ik en zet de motor uit.

'Er is een touw in de schroef van de motor gekomen en daardoor is de beveiligingspen gebroken.

De motor draait wél maar niet de schroef.

Op handkracht zullen wij voorruit moeten.

Een van de gevonden peddels gooi ik naar de bootman.

'Anita, neem de helmstok en hou koers richting dat neonlicht aan de wal. Komaan, peddelen bootman, roep ik'.

Na wat misslagen en gespetter komt de boot langzaam in beweging. Na een half uurtje belanden wij, zelfs met een beetje vaart, in het riet van de oever. Vastleggen aan een landmeer die er voor betere dagen genoeg zijn is een makkie.

Onze kapitein is duizelig uit vooronder opgedoken maar is nog niet geheel bij de tijd -en aanspreekbaar.

'Kom op,' roep ik opgewekt.

'Van boord en aan de wandel, op naar het licht.

Daar moet een taxi te vinden zijn'.

Aanvankelijk werd onze kapitein door de bootman ondersteund. Echter bij het zien van onze elegante lichtmatroos, die charmant met haar lange opgetilde paarse gewaad, lakschoentjes met hoge pumps in de hand, hikkend lachend voort huppelde, werd hij weer zelfstandig.

Na het bos volgde er een met koeienvlaaien bedekte Hollandse polder. Wie dit Nederlandse fenomeen kent weet dat alle sloten bedekt zijn met een groene waas.

Tijdens onze wandeling krijgt de Kapitein weer praatjes en komt het vertrouwen in eigen kunnen terug.

Zijn onbeholpen huppelen moet dansen voorstellen. Dat laat hij graag aan de inmiddels met modder besmeurde Anita zien.

Dan verspert een sloot ons de doorgang.

'Vroeger ben ik op school kampioen verspringen geweest,' roept hij en neemt energiek een aanloop. Helaas struikelt hij voor de sloot en valt languit, gestrekt in het groene water.

Alleen benen en schoenen blijven op het droge.

Bliksemsnel trekt de bootman de ongelukkige uit het drab.

Overeind gekomen staat er een Nautilus voor ons.

Kostuum, hoofd en vooral ruige baard zijn groen, vol bedekt met kroos. Verdraaid denk ik, dit loopt uit de hand.

Onze kapitein mag dan wel van speciaal hout gesneden zijn en snel herstellen. Dat is alles prima, maar dit gaat te ver want er schuilt een risico in dit avontuur.

Voorkomen moet worden dat wij Arie als relatie en daarmee het R.I.B. als klant verliezen.
Stevig neem ik hem onder arm en laat hem niet meer los.

Soms kan geluk je toelachen en dat hadden wij in deze netelige situatie nodig. Bij de randweg aangekomen zien wij de lichten van een auto naderen. Het was een taxi, die nog stopte ook!
Er was nog een gelukkige omstandigheid.

Wij logeerden als gebruikelijk in ons vaste Hotel.

Een klein familie pension dat door geboren Amsterdamse moeder en dochter Bier & Broodspot werd gerund. Daar had ons bedrijf, hoofdzakelijk de commerciële tak, mijn broer dus, een goede relatie mee opgebouwd.

Daar zou ik gepaste ondersteuning krijgen om onze kapitein op te kalefateren. Die Mokumse vrouwen waren wel wat gewend.

Er moest tactvol gehandeld worden want onze ambtenaar mocht niet het gevoel krijgen te zijn afgegaan.

Kordaat stopten moeder en dochter de natte, groen uitgeslagen Arie in een warm bad. Liedjes van Johnny Jordaan en klatergelach klonken uit de badkamer.

In een rode kamerjas dronk Arie daarna behaaglijk zijn koffie. Zijn pak werd gedroogd, een kamer ingericht en een gestreepte pyjama uitgelegd.

Intussen sprak ik op hem in.

Dat hij zich verstart had en in het water was gevallen.

Dat kon de beste overkomen.

Wij, bemanning kenden de man over boord manoeuvre.

Het was ondiep, veel kroos, och verder was er niets aan de hand.

Wij waren jong en wilden wat. Zo was het ook maar een keer!

Dan kijkt hij mij helder aan en zegt.

' Gelijk heeft U Bausch, maar weet U.

Thuis wacht de echte kapitein. Het was me een waar genoeg deze avond met U te mogen doorbrengen.

Maar echt, nu moet ik subiet naar Den Haag huiswaarts keren, Vandaag is het Zaterdag.

Dan moet ik een handje helpen in de huishouding.'

Het leek alle aanwezigen geen beste oplossing, ook al was er in die tijd nog geen alcoholcontrole.

Het lukte ons niet hem op andere gedachten te brengen.

Zo is het gekomen dat wij afscheid namen met een,

' tot ziens kapitein'!

De volgende morgen heeft de bootsman de boot naar de haven terug gepeddeld. Diezelfde ochtend belde kapitein, tussen het stofzuigen door, mij zijn behouden thuiskomst door.

Er is nooit iets gebeurd !

Mijn broer heeft deze uit hand gelopen relatiebeheer affaire met de uiterst formele heer P nooit kunnen plaatsen.

Hij beloofde wel hem voortaan als kapitein aan te spreken.

De kans dat hij hem ooit nog eens in zijn nieuwe branche, inbraakbeveiliging, zou ontmoeten was minimaal.

Persoonlijk heb ik de Heer P. ook nooit meer ontmoet.

De zakelijke relatie is optimaal gebleven en bij de telefonische opdrachten aan Varel vroeg hij altijd naar zijn lichtmatroos.

Opdrachten van het RIB werden door de bedrijfsleider sindsdien kapitein A genoemd.

Die 24 uren spoedorders kregen voorrang en extra zorg.

Zo had dit avontuur voor beide kanten een goed afloop.

Het bewijst ook dat de ene Bausch de andere nog niet is.

AJB, 04-2008